

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Commexim Group a.s.**, se sídlem Rudných dolů 291, Jílové u Prahy, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 20. 2. 2014, č. j. 07978-12/2013-ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno usnesení žalovaného ze dne 13. 11. 2013, č. j. 07978-9/2013-ERU. Tímto usnesením žalovaný rozhodl

o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), z důvodu zjevné právní nepřípustnosti podané žádosti žalobce o prodloužení stávající licence na obchod s elektřinou.

Žalovaný obdržel dne 5. 6. 2013 žádost žalobce (držitele licence na obchod s elektřinou č. 140806020) o změnu licence pro podnikání v energetických odvětvích, konkrétně o prodloužení doby platnosti této licence na dalších 5 let počínaje datem 25. 6. 2013.

Žalovaný vydal dne 25. 6. 2013 usnesení č. j. 07978-3/2013-ERU, kterým řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, ve spojení s § 9 odst. 6 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „energetický zákon“), zastavil. Dle odůvodnění tohoto usnesení žalobce ve lhůtě stanovené § 9 odst. 6 energetického zákona žádost o prodloužení doby platnosti licence nedoplnil a žalovaný shledal žádost zjevně právně nepřípustnou. Rozhodnutím předsedkyně žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č. j. 07978-8/2013-ERU, bylo prvostupňové usnesení zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu projednání. Předsedkyně žalovaného rozkladem napadenému usnesení vytýkala především jeho nedostatečné odůvodnění způsobující jeho nepřezkoumatelnost, kdy v rozhodnutí nebyly uvedeny důvody vedoucí žalovaného k závěru o zjevné právní nepřípustnosti podané žádosti. Dále nebylo zřejmé, proč správní orgán prvního stupně poukazoval na absenci doplnění žádosti, když z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by žalobce jako žadatel byl k jakémukoli doplnění vyzván.

Dne 13. 11. 2013 žalovaný vydal pod č. j. 07978-9/2013-ERU nové usnesení, kterým opětovně rozhodl o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu zjevné právní nepřípustnosti podané žádosti. Toto usnesení odůvodnil tak, že podle § 9 odst. 6 energetického zákona musí být žádost podána nejdříve 6 měsíců a nejpozději 90 dnů před uplynutím doby, na kterou byla licence udělena. Žalobci vzniklo oprávnění k výkonu licencované činnosti na dobu 5 let dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, přičemž konec této pětileté doby připadl na den 23. 6. 2013. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána až dne 5. 6. 2013, nebyly uvedené lhůty dodrženy, a tedy žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobce nelze projednat, a řízení o ní zastavil.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil rozkladem, o němž předsedkyně žalovaného rozhodla nyní žalobou napadeným rozhodnutím tak, že podaný rozklad zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí poukázala na skutečnost, že zákonodárce jako jednu z podmínek pro prodloužení licence jednoznačně stanovil časový úsek, ve kterém musí být žádost o prodloužení podána, přičemž žalobce jako žadatel tuto lhůtu nedodržel. Předsedkyně žalovaného se ztotožnila se závěry prvostupňového správního rozhodnutí, dle kterého žalovaný nemůže překračovat své zákonem vymezené pravomoci a lhůtu si svévolně upravovat. O žádosti lze rozhodnout pouze tehdy, byla-li podána v určeném časovém rozmezí; důsledkem opožděné žádosti držitele licence je prekluze práva na její prodloužení (přesněji řečeno změnu, kam je systematicky v energetickém zákoně řazena), k čemuž došlo i v nyní posuzovaném případě. Předsedkyně žalovaného rovněž doplnila, že žalobce měl možnost v době, kdy již věděl, že lhůta pro prodloužení licence

uplynula, požádat žalovaného o vydání licence nové. Za této situace by sice nepřicházel v úvahu zjednodušený postup, nýbrž standardní postup při vydávání licence, a k žádosti by bylo třeba doplnit všechny požadované podklady (tedy včetně podkladů dle § 7 odst. 4 energetického zákona), nicméně žádost by byla podána v souladu se zákonem a žalovaný by při splnění všech zákonných podmínek žádosti vyhověl. Předsedkyně žalovaného se neztotožnila ani s námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně nerespektovat právní názor nadřízeného správního orgánu obsažený v předchozím zrušovacím rozhodnutí, a vydal téměř stejné rozhodnutí o zastavení řízení. Předsedkyně žalovaného měla za to, že žalovaný jako prvostupňový správní orgán vytykávané pochybení v novém rozhodnutí napravil.

II. Obsah žaloby

V žalobě směřující proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaný vycházel z nesprávného právního posouzení celé věci, čímž své rozhodnutí zatížil vadou způsobující jeho nezákonnost. Žalobce pokládal závěry žalovaného o zjevně právní nepřipustnosti jím podané žádosti za absurdní a nemající oporu v zákoně. Žalovaný se navíc dostal do rozporu s původním zrušovacím rozhodnutím předsedkyně žalovaného, neboť opětovně řízení o žádosti žalobce o prodloužení licence na obchod s elektřinou zastavil, aniž by o věci meritorně rozhodl. Žalobce se tak znovu ocitl ve stavu, kdy o jím podané žádosti nebylo věcně rozhodnuto, neboť řízení o ní bylo opětovně zastaveno pro údajnou nepřipustnost s odůvodněním, že žalobce žádost o prodloužení licence nepodal včas, resp. v časovém rámci předpokládaném ustanovením § 9 odst. 6 energetického zákona. Dle konstantní judikatury přitom zjevná právní nepřipustnost ve smyslu § 45 odst. 3 správního řádu nastává tehdy, pokud je již ze samotné žádosti patrné, že jí nelze vyhovět, neboť to právní úprava neumožňuje. Tak tomu ale v daném případě dle názoru žalobce nebylo.

Žalobce dále citoval závěry obsažené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a s odkazem na relevantní ustanovení energetického zákona namítal, že pravomoc žalovaného rozhodovat o žádostech o prodloužení zakládá generálně ustanovení § 17 odst. 6 písm. a) energetického zákona, přičemž náležitosti žádosti stanoví § 9 odst. 7 téhož zákona. Dle § 9 odst. 6, věty první, energetického zákona platí, že požádá-li držitel licence na obchod s elektřinou nebo plynem nejdříve 6 měsíců a nejpozději 90 dní před uplynutím doby, na kterou byla licence udělena, o její prodloužení, Energetický regulační úřad rozhodne o prodloužení doby, na kterou byla licence udělena, nejvýše však o dobu stanovenou podle § 4 odst. 2. Dle věty druhé tohoto ustanovení zákona pak licence na obchod s elektřinou nezaniká do právní moci rozhodnutí o žádosti o její prodloužení. Z těchto ustanovení přitom nelze dovodit, že by žádost o prodloužení licence mohla být podána pouze a jen v zákonem určeném časovém rámci. Ustanovení § 9 odst. 6 energetického zákona dle názoru žalobce pouze upravuje postup žalovaného v případě, že je žádost v uvedeném časovém rámci podána, přičemž se jedná o jakýsi zákonný příkaz „kladného vyřízení žádosti“, kdy úřad musí za splnění ostatních zákonných podmínek rozhodnout o prodloužení žádosti. Toto ustanovení však nepředstavuje povinnost žadatelů podávat žádost o prodloužení pouze v uvedeném časovém rámci, ani nepředstavuje nemožnost žalovaného o takto podané žádosti rozhodnout. Dle názoru žalobce tedy nepochybně je možno žádost o prodloužení projednat i v případech,

kdy k podání žádosti došlo mimo zákonem určený časový rámec, a žalovaný tedy musí i o takové žádosti rozhodnout.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí předsedkyně žalovaného, resp. prvostupňové rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě nesouhlasil se závěry žalobce, že z dikce ustanovení § 9 odst. 6, věty první, energetického zákona není možno dovodit, že by žádost musela být podána pouze a jen ve stanoveném časovém rámci. Žalovaný byl naopak toho názoru, že výklad ustanovení § 9 odst. 6 energetického zákona je jednoznačný, neboť stanovením rozpětí lhůty pojmy „nejdříve“ a „nejpozději“ zákonodárce určil charakter lhůty jako lhůty hmotněprávní, jejímž marným uplynutím nastává prekluze práva. Jelikož žalobce v zákonem stanovené lhůtě žádost o prodloužení licence nepodal, jeho právo na toto prodloužení zaniklo.

Žalovaný dále upozornil, že nemá „zákonný příkaz kladného vyřízení žádosti“, jak se žalobce mylně domníval, neboť žalovaný musí i v případě žádosti podané ve lhůtě zjišťovat naplnění zákonem stanovených předpokladů pro prodloužení licence, a to zejména s ohledem na znění § 7 odst. 4 energetického zákona. Žalovaný tak setrval na svých závěrech, že žádosti o prodloužení licence podané po uplynutí lhůt stanovených v § 9 odst. 6 energetického zákona vyhovět nemohl, a proto bylo správní řízení dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno. Žalovaný zároveň doplnil, že žalobce měl možnost v době, kdy již věděl, že lhůta pro prodloužení licence uplynula, požádat žalovaného o vydání licence nové. Za této situace by sice nepřicházel v úvahu zjednodušený postup a žalobce by byl povinen k žádosti předložit veškeré požadované doklady (tj. včetně těch uvedených v § 7 odst. 4 energetického zákona), avšak žalovaný by při splnění všech podmínek byl povinen žádosti vyhovět. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž nesouhlasil s právními závěry žalovaného, a jím přijatý výklad právních předpisů pokládal za příliš restriktivní, ústavně nekonformní a žalobce poškozující. Tvrzená prekluze práva, kterou žalovaný spojuje s uplynutím lhůty, není dle názoru žalobce v právním předpisu vůbec vyjádřena a je postavena čistě na svévoli žalovaného. Žalovaný o žádosti žalobce měl a mohl rozhodnout, což ovšem neučinil a řízení zastavil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobce souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem soudního přezkumu otázka, zda žalovaný měl a mohl meritorně rozhodnout o prodloužení licence na obchod s elektřinou (případně na obchod s plynem) v případě, kdy žadatel (zde žalobce) nedodržel zákonem stanovenou lhůtu v podobě časového rozmezí pro podání žádosti o prodloužení licence. Přitom skutečnost, že žalobce tuto lhůtu nedodržel a v zákonem stanoveném rozpětí žádost o prodloužení licence (jejímž byl držitelem) nepodal, není mezi účastníky řízení sporná. Sporné je toliko právní posouzení zákonnosti postupu žalovaného, který v důsledku toho věc meritorně neprojednával a dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení zastavil z důvodu zjevné nepřípustnosti takto podané žádosti.

Prodloužení doby platnosti licence je v energetickém zákoně systematicky zařazeno do § 9 upravujícího změny rozhodnutí o udělení licence. Podle § 9 odst. 6 energetického zákona platí, že požádá-li držitel licence na obchod s elektřinou nebo plynem *nejdříve 6 měsíců a nejpozději 90 dní před uplynutím doby, na kterou byla licence udělena*, o její prodloužení, Energetický regulační úřad rozhodne o prodloužení doby, na kterou byla licence udělena, nejvýše však o dobu stanovenou podle § 4 odst. 2. Licence na obchod s elektřinou nebo na obchod s plynem nezaniká do právní moci rozhodnutí o žádosti o její prodloužení.

Dle § 9 odst. 7 téhož zákona žádost právnické osoby o prodloužení doby, na kterou byla licence udělena, obsahuje náležitosti podle § 7 odst. 3. Doklady podle § 7 odst. 4 se nevyžadují, ledaže si jejich doložení v případě důvodných pochybností o splnění podmínek pro udělení licence Energetický regulační úřad vyžádá. Ustanovení § 7 odst. 5 a 6 se použije obdobně.

Dle § 7 odst. 3 energetického zákona žádost o udělení licence právnické osobě obsahuje

- a) obchodní firmu nebo název a sídlo právnické osoby, jméno a příjmení, rodné číslo a identifikační číslo, pokud byla přidělena, a bydliště osoby nebo osob, které vykonávají funkci statutárního orgánu nebo jsou jeho členy, a způsob, jakým jednají jménem právnické osoby,
- b) předmět, místo a rozsah podnikání, seznam provozoven, u licence na distribuci a rozvod též vymezené území,
- c) identifikační číslo, bylo-li přiděleno,
- d) údaje týkající se odpovědného zástupce,
- e) požadovanou dobu, na kterou má být licence udělena, a navrhovaný termín zahájení výkonu licencované činnosti,

- f) u zahraniční právnické osoby umístění organizační složky v České republice a údaje uvedené v písmeni a) týkající se vedoucího organizační složky; je-li odpovědným zástupcem nebo vedoucím organizační složky osoba s bydlištěm mimo území České republiky, též místo jejího pobytu v České republice, pokud na území České republiky pobývá.

Dle § 7 odst. 4 téhož zákona se k žádosti podle odst. 3 rovněž připojí

- a) kopie smlouvy nebo listiny o zřízení nebo založení právnické osoby, u osob zapsaných v obchodním či obdobném rejstříku postačí výpis z tohoto rejstříku; zahraniční právnická osoba připojí výpis z obchodního či obdobného rejstříku vedeného ve státě sídla a doklad o tom, že její organizační složka na území České republiky je zapsána do obchodního rejstříku, pokud byl již její zápis proveden, a doklad o provozování podniku v zahraničí,
- b) v případě fyzické osoby, osoby, která je statutárním orgánem nebo jeho členem, a odpovědného zástupce, výpis z cizozemské evidence trestů nebo rovnocenný doklad vydaný orgánem státu, jehož je občanem, jakož i státu, kde se naposledy osoby v posledních 3 letech zdržovala nepřetržitě po dobu nejméně 6 měsíců; nevydává-li stát takové doklady, pak prohlášení o bezúhonnosti učiněné před příslušným orgánem takového státu; tyto doklady nebo prohlášení nesmí být starší než 6 měsíců,
- c) doklady prokazující odbornou způsobilost fyzické osoby a odpovědného zástupce,
- d) doklady prokazující finanční a technické předpoklady,
- e) doklady prokazující vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení,
- f) prohlášení odpovědného zástupce, že souhlasí s ustanovením do funkce a že není ustanoven do funkce odpovědného zástupce pro licencovanou činnost u jiného držitele licence,
- g) u zahraniční fyzické osoby doklady o trvalém pobytu, nejedná-li se o fyzickou osobu, která je občanem členského státu Evropské unie; zahraniční fyzická osoba, která zřizuje na území České republiky organizační složku podniku, doklad prokazující, že má podnik mimo území České republiky, a doklady o jeho provozování,
- h) doklady o umístění provozovny nebo vymezeného území.

Krajský soud dále uvádí, že institut tzv. prodloužení doby platnosti licence byl do energetického zákona doplněn novelou provedenou zákonem č. 158/2009 Sb. Jak v této souvislosti vyplývá z důvodové zprávy k předmětné novele, smyslem zavedení tohoto institutu bylo upravit „*zjednodušený postup pro ty subjekty, které již držiteli licencí jsou, a má uplynout doba, na kterou byla licence vydána. V takovém případě rozhodne Energetický regulační úřad o prodloužení doby, na kterou byla licence na obchod s elektřinou nebo na obchod s plynem vydána, na žádost stávajícího držitele, avšak bez nutnosti dokládat všechny skutečnosti, které musí k žádosti doložit ten, kdo dosud činnost obchodu s elektřinou nebo s plynem nevykonává. Povinnost doložení těchto skutečností bude jen v případě důvodných pochybností o splnění podmínek pro udělení licence. V takovém případě si bude muset jejich doložení Energetický regulační úřad vyžádat*“.

Je tedy zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo v případech, kdy již subjekt drží licenci na obchod s elektřinou (resp. s plynem) a žádá o prodloužení doby její platnosti, provést pouze zjednodušený postup, který by subjekty nezatěžoval dokládáním veškerých shora

vyjmenovaných náležitostí jak dle § 7 odst. 3, tak dle § 7 odst. 4 energetického zákona, jako tomu je v případě žádostí u udělení nové licence, ale toliko náležitostí dle § 7 odst. 3 tohoto zákona.

Jako vstupní podmínku pro tento zjednodušený postup však energetický zákon v § 9 odst. 6 stanoví lhůtu v podobě časového rozpětí pro podání žádosti, a to nejdříve 6 měsíců a nejpozději 90 dnů před uplynutím doby, na kterou byla licence udělena. Pokud je žádost v této lhůtě podána, zákon stanoví, že Energetický regulační úřad rozhodne o prodloužení doby, na kterou byla licence udělena (nejdéle však o dobu stanovenou v § 4 odst. 2 energetického zákona), přičemž platí, že stávající licence nezaniká do právní moci rozhodnutí o žádosti o její prodloužení.

Díky shora citovaného ustanovení § 9 odst. 6 energetického zákona přitom může navozovat dojem, jak na tuto skutečnost poukazoval žalobce v podané žalobě, že v případě podání žádosti je žalovaný povinen jí bez dalšího (automaticky) vyhovět a že ustanovení § 9 odst. 6 energetického zákona v sobě obsahuje zákonný příkaz kladně rozhodnout a licenci prodloužit. S tímto posouzením se však krajský soud ne zcela neztotožňuje. Je zřejmé, že úmyslem zákonodárce (jak to vyplývá ze shora citované důvodové zprávy) bylo při prodlužování již udělených licencí zavést určité zjednodušení v postupu, který by držitele licencí nezatěžoval opětovným dokládáním veškerých náležitostí. Nelze však dospět k závěru, že by z citované právní úpravy vyplývalo prodlužování licencí bez dalšího. Ani včasné podání žádosti ve stanoveném časovém rozpětí totiž žalovaného nezbavuje povinnosti zkoumat veškeré zákonem upravené náležitosti, což vyplývá zejména z ustanovení § 9 odst. 7 energetického zákona, dle kterého si žalovaný může, má-li důvodné pochybnosti o splnění podmínek pro prodloužení doby licence, vyžádat také předložení veškerých náležitostí a podkladů jako v případě udělování licence nové, tj. včetně náležitostí vyjmenovaných v § 7 odst. 4 energetického zákona (viz citace shora).

Stanovení časového rámce pro podání žádosti přitom má v případě prodlužování doby platnosti licencí své opodstatnění. Zákonný požadavek na to, aby žádost o prodloužení licence byla podána ve stanoveném časovém úseku, je požadavkem racionálním, a to především s ohledem na zachování časové návaznosti (kontinuity) ve výkonu licencované obchodní činnosti. Z tohoto důvodu ostatně energetický zákon stanoví, že licence na obchod s elektřinou nezaniká do doby právní moci rozhodnutí o žádosti o její prodloužení. Zákonná lhůta pro podání žádosti stanovená v rozpětí nejdříve 6 měsíců a nejpozději 90 dnů před uplynutím doby, na kterou byla licence udělena, je přitom lhůtou dostatečně dlouhou, v níž držitel licence může o její prodloužení požádat, a poskytuje také dostatečný prostor k vydání rozhodnutí žalovanému (včetně garance platnosti licence až do doby pravomocného rozhodnutí žalovaného dle § 9 odst. 6, věty poslední, energetického zákona), který je touto lhůtou vázán a nemůže ji svévolně překračovat. Neoprávněně by tím totiž zakládal nerovnost a zvýhodňoval žadatele, kteří žádost ve stanovené lhůtě nepodali, oproti těm, kteří si náležitě střežili svá práva a kteří o prodloužení licence v zákonem stanoveném rozpětí řádně požádali.

Krajský soud tak přisvědčuje závěrům a výkladu žalovaného, že o prodloužení licence, které energetický zákon systematicky řadí mezi změny rozhodnutí o udělení licence, lze rozhodnout pouze a jedině na podkladě žádosti podané v této lhůtě. Uvedený výklad nelze dle

krajského soudu pokládat za extenzivní, ani účelový, ale jak bylo uvedeno výše, vychází z racionálního požadavku na navazující, kontinuální výkon licencovaného obchodu s elektřinou (resp. obchodu s plynem), jakož i z legitimního očekávání na straně držitelů licencí, že mohou v případě nezměněných podmínek na podkladě včas podaných žádostí očekávat prodloužení dříve udělených licencí. Stanovením rozpětí lhůty za použití pojmů „nejdříve“ a „nejpozději“ zákonodárce jednoznačně deklaroval, že marným uplynutím této lhůty se žadatelé o možnost prodloužení licence připravují, a tedy jim právo na prodloužení již udělené licence zaniká. Větu poslední § 9 odst. 6 energetického zákona, dle které se licence na obchod s elektřinou nebo na obchod s plynem nezaniká do právní moci rozhodnutí o žádosti o její prodloužení, pak nelze ve světle výše uvedeného vykládat jinak, než že toto ustanovení dopadá toliko na žádosti podané v zákonem stanovené lhůtě.

Obdobnou koncepci takto stanovených lhůt lze přitom vysledovat také v jiných veřejnoprávních předpisech, konkrétně je možno jmenovat např. ustanovení § 47 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (cizinecký zákon), upravující lhůtu pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti tak, že je cizinec povinen tuto žádost podat *nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.*

V posuzovaném případě však žalobce žádost o prodloužení lhůty ve stanovené lhůtě nepodal, a ačkoli si byl vědom skutečnosti, že tuto lhůtu nestihl, neuvedl správnímu orgánu ani žádné konkrétní okolnosti, které by mu v podání žádosti ve stanoveném zákonném rozpětí zabránily. Rovněž ve smyslu § 41 správního řádu nepožádal žalovaného o navrácení v předešlý stav, tj. o prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést v určité lhůtě, byla-li zde překážka, která podateli bránila úkon učinit (srovnej § 41 odst. 1 a 2 správního řádu), ačkoli dle odst. 4 tohoto ustanovení zákona platí, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Existenci těchto skutečností však žalobce v předcházejícím řízení nejen netvrdil, ale ani neosvědčil.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud řízení o žádosti žalobce o prodloužení licence dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil pro zjevnou právní nepřipustnost, neboť v důsledku uplynutí zákonem stanoveného časového rozpětí došlo k zániku práva o prodloužení licence požádat. Již z data podání žádosti žalobce přitom bylo zjevné, že žádosti nebude moci být pro její opožděnost vyhověno.

Krajský soud rovněž podotýká, že žalobci nic nebránilo v době, kdy již věděl, že lhůta pro možné prodloužení licence marně uplynula, požádat žalovaného o vydání licence nové. Za této situace by sice nepřicházel v úvahu zjednodušený postup upravený v § 9 odst. 6 energetického zákona, nýbrž standardní postup při vydávání licence, kdy je třeba k žádosti doplnit všechny požadované podklady (tedy včetně těch uvedených v § 7 odst. 4 energetického zákona), avšak při splnění veškerých zákonných podmínek by žalovaný byl povinen o této žádosti meritorně rozhodnout a jí vyhovět.

Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce, že se žalovaný neřídil závazným názorem předsedkyně žalovaného vysloveným v předchozím zrušovacím rozhodnutí, pokud opakovaně řízení o žádosti žalobce zastavil a nerozhodl o ní meritorně.

Krajský soud v souvislosti s takto uplatněnou žalobní námitkou z obsahu předchozího zrušovacího rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č. j. 07978-8/2013-ERU, ověřil, že věc byla žalovanému vrácena k novému projednání z toho důvodu, že rozhodnutí žalovaného nesplňovalo požadavky kladené na obsah správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu, neboť bylo nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem odůvodněno. Předsedkyně žalovaného v odůvodnění předchozího zrušovacího rozhodnutí výslovně uvedla následující závěry: „Z odůvodnění tohoto usnesení není zejména patrné, z jakého důvodu Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že je žádost zjevně právně nepřipustnou a nerozhodoval o ní meritorně. Rovněž v odůvodnění rozhodnutí nejsou uvedeny úvahy, kterými se prvostupňový orgán řídil při výkladu právních předpisů. Pouhý odkaz na ustanovení zákona a opsání jeho znění do odůvodnění rozhodnutí nepostačuje. Dále pak není zřejmé, proč Energetický regulační úřad poukazuje na skutečnost, že žadatel ve lhůtě stanovené § 9 odst. 6 energetického zákona nedoplnil svou žádost. Lhůta uvedená v § 9 odst. 6 energetického zákona pouze určuje časový rámec, ve kterém, je-li podána žádost o prodloužení licence, Energetický regulační úřad rozhodne o prodloužení doby, na kterou byla licence udělena. Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Pokud tedy Energetický regulační úřad shledal vady podání žadatele, měl jej vyzvat k odstranění těchto vad nebo pomoci žadateli nedostatky odstranit. Žádná výzva s uvedením lhůty pro nápravu nedostatků žádosti však žadateli zaslána nebyla. Napadené usnesení tak nesplňuje požadavky kladené správním řádem na obsah správního rozhodnutí, zejména bylo rozhodnutí nedostatečně a nepřezkoumatelným způsobem odůvodněno, přičemž je z tohoto důvodu nezákonné“.

Proto skutečnost, že žalovaný v dalším řízení dospěl ke stejnému výsledku a vydal rozhodnutí shodného výroku, nemohla způsobit nezákonnost tohoto rozhodnutí, neboť žalovaný byl předchozím zrušovacím rozhodnutím zavázán „toliko“ k vydání rozhodnutí, které bude splňovat náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, zejména bude přezkoumatelným způsobem odůvodněno. Žalovaný přitom v novém rozhodnutí vytýkané pochybení napravil a prvostupňové správní rozhodnutí již řádně odůvodnil.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu